

է ընկնում, առանց ուշ դարձնելու իր ետեւից եկող կնոջը: Կինը մարդու հետ չի նստում ճաշի, այլ վերջը առանձին, ամուսնու հոգսը քաշելուց յետոյ:

Այստեղ պարզ նկատում է չինական քաղաքակրթութեան ազդեցութիւնը: «Ուինա-Դայ-Գաքօ» գրքի մէջ, ուր յիշւած են կնոջ բոլոր բարոյական պարտաւորութիւնները, ասւած է, որ նա լինի հնազանդ ու հպատակ՝ աղջիկ ժամանակ հօրը՝ ամուսնանալուց յետոյ՝ մարդուն եւ երբ այրի է որդուն:

Կնոջ դաստիարակութեան մէջ գլխաւոր տեղը տրւած են բնաւորութեան կրթութեանը: Կինը պէտք է լինի միշտ ուրախ, հաճելի, հանգիստ եւ հանդարտ տրամադրութեան մէջ, պէտք է լաւ իմանայ իր պարտքն ու բարոյական պարտաւորութիւնները դէպի իր շրջապատողները, ինչպէս եւ առօրեայ կեանքի անհրաժեշտ ձեւականութիւնները:

Իբրեւ մայր ճապոնուհին շատ է քնքոյշ. եւ մեծ հոչակ է ստացել նաեւ իբրեւ դայեակ:

Նա լաւ է հասկանում երեխայի սիրտը եւ նրա ներքին աշխարհը, գիտէ նրա հետ վարել հանգիստ: Ճապոնում երեխայի լաց չես լսիլ: Եւ ընդհանրապէս նրան հիանալի է պահում:

Սենեակը ազատ է ու բաց. կահ-կարասիք չկայ, երեխան կարող է ցատկել ու վազվզել, որչափ կամենայ, նրա աչքի տակ չեն դնում մեղպէս հազարաւոր փայլփլուն իրեր ու առարկաներ, խստիւ արգելելով դրանց ձեռք տալ: Եւ վերջապէս՝ նրան չեն խեղդում ձանձրալի համբոյրներով, որոնք մեղանում մեր փոքրիկների չարչարանքն են կազմում:

Երեխաների կեանքը հոսում է այնտեղ հանգիստ ու զւարթ, մօր ու քոյրերի քնքոյշ խնամքի տակ: